Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 21 maja 2014 r.*

Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego NUEVA — Artykuł 60 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Niedochowanie obowiązku uiszczenia w terminie opłaty za odwołanie — Dwuznaczność w jednej z wersji językowych — Jednolita wykładnia — Nieprzewidywalne okoliczności lub siła wyższa — Usprawiedliwiony błąd — Obowiązek rzetelności i staranności

W sprawie T-61/13

Research and Production Company „Melt Water" UAB, z siedzibą w Kłajpedzie (Litwa), reprezentowana przez adwokatów V. Viešūnaitė i J. Stuckę,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez V. Melgar i J. Ivanauskasa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 grudnia 2012 r. (sprawa R 1794/2012-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego NUEVA jako wspólnotowego znaku towarowego,

SĄD (ósma izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, D. Gratsias i M. Kancheva (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: J. Weychert, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 6 lutego 2013 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 22 kwietnia 2013 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 stycznia 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: litewski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 19 stycznia 2012 r. skarżąca, Research and Production Company „Melt Water” UAB, dokonała w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

2 Znakiem towarowym, o którego rejestrację wystąpiono, jest przedstawione poniżej oznaczenie graficzne:

3 Towary, dla których wystąpiono o rejestrację, należą do klasy 32 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi: „wody mineralne i gazowane oraz inne napoje bezalkoholowe; wody mineralne (nielecznicze); woda mineralna [napoje]; woda mineralna; wody mineralne i gazowane oraz inne napoje niealkoholowe; woda butelkowana, woda; woda źródlana; woda (pitna) (butelkowana); woda (pitna) (butelkowana); woda gazowana; woda mineralna [napoje]; toniki [napoje nielecznicze]; woda sodowa; woda stołowa; wody mineralne (nielecznicze); woda niegazowana; woda mineralna”.

4 Decyzją z dnia 18 lipca 2012 r. ekspert, opierając się na art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009, odrzucił zgłoszenie do rejestracji dla wszystkich towarów wymienionych w pkt 3 powyżej z uwagi na to, że omawiane oznaczenie stanowiło opis tych towarów i było pozbawione charakteru odróżniającego.

5 W ostatnim akapicie swojej decyzji odmawiającej dokonania rejestracji ekspert wskazał w języku litewskim, co następuje:

„Przysługuje Państwu prawo do wniesienia odwołania [w języku litewskim: »apeliacija«] od niniejszej decyzji, zgodnie z art. 59 rozporządzenia nr 207/2009. Zgodnie z art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 odwołanie [w języku litewskim: »pranešimas apie apeliaciją«] wnosi się na piśmie do OHIM w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, natomiast pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania [w języku litewskim: »rašytinis prašymas«] wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty zawiadomienia o decyzji. Odwołanie [w języku litewskim: »prašymas«] uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty w wysokości 800 EUR”.

6 Decyzja eksperta została doręczona skarżącej w dniu 28 lipca 2012 r.

7 W dniu 25 września 2012 r. skarżąca, działając na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009, wniosła odwołanie od decyzji eksperta.

8 W dniu 4 października 2012 r. OHIM skontaktował się drogą telefoniczną ze skarżącą, zwracając jej uwagę na fakt, że nie została uiszczona opłata za wniesienie odwołania. Pismem z tego samego dnia, w odpowiedzi na tę uwagę, skarżąca wyjaśniła OHIM, że z decyzji eksperta oraz z art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 wynika, iż owa opłata mogła zostać uiszczona w chwili złożenia pisma przedstawiającego podstawy odwołania, czyli w terminie czterech miesięcy od doręczenia decyzji.

9 W dniu 5 października 2012 r. OHIM skierował do skarżącej powiadomienie informujące ją o tym, że opłata nie została uiszczona w wyznaczonym terminie, który zdaniem OHIM upłynął w dniu 28 września 2012 r. Skarżąca, wezwana do przedstawienia swojego stanowiska, uczyniła to w piśmie z dnia 4 października 2012 r.

10 W dniu 9 października 2012 r. skarżąca złożyła pismo przedstawiające podstawy jej odwołania. W dniu 10 października 2012 r. do OHIM wpłynęła opłata za odwołanie, która została uiszczona przez skarżącą dzień wcześniej.

11 Decyzją z dnia 3 grudnia 2012 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Czwarta Izba Odwoławcza OHIM uznała odwołanie skarżącej za niewniesione. Stwierdziła ona przede wszystkim, że treść art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 została odtworzona w decyzji eksperta prawidłowo. Następnie wskazała, że występujące w tym artykule zdanie: „[o]dwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty", mogło zostać powiązane wyłącznie z poprzedzającym je zdaniem, odnoszącym się do wniesienia odwołania i przewidującym na to termin dwóch miesięcy, a nie z następującym po nim zdaniem, mówiącym o złożeniu pisma przedstawiającego podstawy odwołania, w którym to zdaniu mowa o terminie czterech miesięcy. Izba Odwoławcza zauważyła również, że zasada 49 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1) przewiduje, iż jeżeli opłata za odwołanie została uiszczona po upływie terminu wniesienia odwołania na podstawie art. 60 rozporządzenia nr 207/2009, to odwołanie uważa się za niewniesione, a opłatę za odwołanie zwraca się wnoszącemu odwołanie. Tymczasem w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza ustaliła, że skarżąca uiściła opłatę za odwołanie w dniu 10 października 2012 r., po upływie terminu dwóch miesięcy wyznaczonego do złożenia odwołania i uiszczenia opłaty, który upłynął w dniu 28 września 2012 r. W rezultacie na podstawie art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 uznała ona odwołanie za niewniesione i nakazała zwrot wspomnianej opłaty w trybie art. 49 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95.

Żądania stron

12 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— uznanie jej odwołania do Izby Odwoławczej za wniesione;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

13 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności drugiego żądania skarżącej

14 W swym żądaniu drugim skarżąca wnosi o uznanie jej odwołania do Izby Odwoławczej za wniesione, a zatem w istocie o to, by Sąd nakazał Izbie Odwoławczej uznanie wspomnianego odwołania za wniesione.

15 W tym zakresie wystarczy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach skargi wniesionej do sądu Unii Europejskiej na decyzję izby odwoławczej OHIM ten ostatni jest zobowiązany, zgodnie z art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009, do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do wyroku sądu Unii. A zatem zadaniem Sądu nie jest kierowanie do OHIM nakazów, bowiem to do niego należy wyciągnięcie konsekwencji z rozstrzygnięcia i uzasadnienia wyroków Sądu [zob. wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-443/05 El Corte Inglés przeciwko OHIM - Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), Zb.Orz. s. II-2579, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo].

16 A zatem żądanie skarżącej mające na celu nakazanie OHIM przez Sąd uznania złożonego w nim odwołania za wniesione jest niedopuszczalne.

Co do istoty

17 Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden tylko zarzut, dotyczący naruszenia art. 60 rozporządzenia nr 207/2009. Uważa ona w istocie, że jej odwołanie do Izby Odwoławczej zostało wniesione, ponieważ uiściła ona opłatę za odwołanie w terminie określonym w tym artykule w jego wersji litewskiej, która jest wersją autentyczną. Twierdzi ona, że brzmienie tego artykułu w wersji litewskiej wskazuje wyraźnie i jednoznacznie, że uiszczenie opłaty za odwołanie jest powiązane ze złożeniem pisma przedstawiającego podstawy odwołania, i wyznacza w tym celu termin czterech miesięcy, a nie dwóch miesięcy, jak w przypadku wniesienia samego odwołania.

18 OHIM nie zgadza się z argumentami skarżącej.

19 Artykuł 60 rozporządzenia nr 207/2009, zatytułowany „Termin i forma odwołania”, brzmi następująco:

„Odwołanie [od decyzji OHIM, o których mowa w art. 58 tego rozporządzenia, między innymi od decyzji eksperta; w języku litewskim: »pranešimas«] wnosi się na piśmie do [OHIM] w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, której odwołanie dotyczy. Odwołanie [w języku litewskim: »prašymas«] uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania [w języku litewskim: »prašymas«] wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty zawiadomienia o decyzji”.

20 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem inspirowanym art. 314 WE i art. 55 UE wszystkie wersje językowe przepisu prawa Unii są na równi autentyczne i należy co do zasady przypisywać im tę samą moc, na którą nie może mieć wpływu w szczególności liczba mieszkańców państw członkowskich, w których mówi się danym językiem (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-296/95 EMU Tabac i in., Rec. s. I-1605, pkt 36; z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie C-152/01 Kyocera, Rec. s. I-13821, pkt 32; wyrok Sądu z dnia 20 września 2012 r. w sprawie T-407/10 Węgry przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 39).

21 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że litewska wersja art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 jest autentyczna, podobnie jak wszystkie pozostałe wersje tego przepisu w językach urzędowych Unii.

22 Co się tyczy brzmienia litewskiej wersji art. 60 rozporządzenia nr 207/2009, należy zwrócić uwagę na zawarty w pierwszym zdaniu wyraz „pranešimas”, oznaczający dokładnie „oświadczenie”, który ma określać składane w OHIM odwołanie, oraz na zawarty w zdaniu trzecim wyraz „prašymas”, oznaczający dokładnie „wniosek”, który ma określać pismo przedstawiające podstawy odwołania. Zdanie drugie w tym języku wskazuje również, że pismo (prašymas) jest uważane za złożone dopiero po uiszczeniu opłaty za wniesienie odwołania.

23 Otóż należy zauważyć, że w drugim zdaniu art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 wyraz „prašymas” jest niejasny. Z jednej strony, jak utrzymuje skarżąca, wydaje się on odnosić nie do innego wyrazu użytego w pierwszym zdaniu celem określenia składanego w OHIM odwołania, ale do identycznego terminu użytego w zdaniu trzecim celem określenia pisma przedstawiającego podstawy odwołania, sugerując w ten sposób, że termin do uiszczenia opłaty za odwołanie wynosi – jak w przypadku tego pisma – cztery miesiące. Z drugiej strony, jak twierdzi OHIM, pozycja tego wyrazu w zdaniu drugim sugeruje, że jest on powiązany ze zdaniem poprzednim, dotyczącym odwołania składanego w OHIM w terminie dwóch miesięcy, a nie z następnym zdaniem, odnoszącym się do pisma przedstawiającego podstawy odwołania.

24 Z powyższego wynika, że wbrew formułowanym przez strony w ich pismach przeciwstawnym twierdzeniom o jasności tego przepisu litewska wersja art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 nie jest pozbawiona dwuznaczności i wzbudza wątpliwości co do wykładni i zastosowania tego przepisu.

25 W rezultacie należy ustalić prawidłową i jednolitą wykładnię art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 i rozważyć konsekwencje prawne zastosowania przez OHIM owego przepisu w niniejszej sprawie.

26 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sformułowania użytego w jednej z wersji językowych przepisu prawa Unii nie można traktować jako jedynej podstawy jego wykładni lub przyznawać mu w tym zakresie pierwszeństwa względem innych wersji językowych. Takie podejście byłoby bowiem niezgodne z wymogiem jednolitego stosowania prawa Unii (wyroki Trybunału: z dnia 12 listopada 1998 r. w sprawie C-149/97 Institute of the Motor Industry, Rec. s. I-7053, pkt 16; z dnia 3 kwietnia 2008 r. w sprawie C-187/07 Endendijk, Zb.Orz. s. I-2115, pkt 23; z dnia 9 października 2008 r. w sprawie C-239/07 Sabatauskas i in., Zb.Orz. s. I-7523, pkt 38).

27 Po pierwsze, konieczność jednolitej wykładni prawa Unii wyklucza odrębne rozpatrywanie tekstu przepisu, a wymaga w razie wątpliwości, by był on interpretowany i stosowany w świetle wersji ustanowionych w innych językach urzędowych [wyrok Trybunału z dnia 12 lipca 1979 r. w sprawie 9/79 Koschniske, Rec. s. 2717, pkt 6; zob. także wyrok Trybunału z dnia 17 października 1996 r. w sprawie C-64/95 Lubella, Rec. s. I-5105, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok Sądu z dnia 15 września 2011 r. w sprawie T-271/09 Prinz Sobieski zu Schwarzenberg przeciwko OHIM – British-American Tobacco Polska (Romuald Prinz Sobieski zu Schwarzenberg), niepublikowany w Zbiorze, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo].

28 Po drugie, potrzeba jednolitej wykładni prawa Unii wymaga w przypadku rozbieżności między poszczególnymi wersjami językowymi danego przepisu również tego, by rozpatrywany przepis był interpretowany w świetle ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego część stanowi (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 27 października 1977 r. w sprawie 30/77 Bouchereau, Rec. s. 1999, pkt 14; ww. w pkt 20 wyrok w sprawie Kyocera, pkt 33; wyrok z dnia 22 marca 2012 r. w sprawie C-190/10 Génesis, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 Tymczasem z jednej strony, co się tyczy wersji art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 ustanowionych w innych językach urzędowych Unii, w szczególności w pięciu roboczych językach OHIM, należy zauważyć, że w wersjach francuskiej, angielskiej, niemieckiej, włoskiej i hiszpańskiej terminy „recours”, „notice”, „Beschwerde”, „ricorso” i „recurso”, widniejące w drugim zdaniu wspomnianego artykułu, wyraźnie odnoszą się do identycznego terminu użytego w zdaniu pierwszym w celu określenia

odwołania podlegającego złożeniu w OHIM w terminie dwóch miesięcy od doręczenia zaskarżanej decyzji, a nie do odmiennego terminu użytego w zdaniu trzecim do określenia pisma przedstawiającego podstawy odwołania, podlegającego złożeniu w terminie czterech miesięcy.

30 Z drugiej strony, jeżeli chodzi o ogólną systematykę i cel drugiego zdania art. 60 rozporządzenia nr 207/2009, należy uznać, że służy ono zapobieżeniu wnoszeniu odwołań czysto formalnych, po których nie nastąpi złożenie pisma przedstawiającego podstawy odwołania, tudzież zniechęceniu do składania odwołań fikcyjnych.

31 W konsekwencji art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w sposób jednolity jako oznaczający, że uiszczenie opłaty jest wymagane do tego, by odwołanie zostało uznane za wniesione, w związku z czym owa płatność jest powiązana ze złożeniem odwołania i powinna być dokonana, podobnie jak złożenie odwołania, w terminie dwóch miesięcy od daty doręczenia zaskarżanej decyzji. Termin czterech miesięcy od daty doręczenia decyzji ma zastosowanie wyłącznie do złożenia pisma przedstawiającego podstawy odwołania, a nie do uiszczenia opłaty za odwołanie.

32 Dodatkowo należy zauważyć, co uczyniła także Izba Odwoławcza w pkt 13 zaskarżonej decyzji, że ta jednolita wykładnia znajduje potwierdzenie w zasadzie 49 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95. Powyższa zasada, której brzmienie jest jasne i pozbawione jakiejkolwiek dwuznaczności zarówno w języku litewskim, jak i w innych przywołanych w pkt 29 powyżej językach, stanowi, że jeżeli opłata za odwołanie została uiszczona po upływie terminu wniesienia odwołania na podstawie art. 60 rozporządzenia nr 207/2009, to odwołanie uważa się za niewniesione, a opłatę za odwołanie zwraca się wnoszącemu odwołanie. Należy stwierdzić, że wyrażenie „termin wniesienia odwołania" odnosi się tutaj do terminu dwóch miesięcy przewidzianego na złożenie odwołania, a nie do terminu czterech miesięcy dotyczącego złożenia pisma przedstawiającego podstawy odwołania.

33 Co się tyczy sformułowanego przez skarżącą w jej pismach procesowych twierdzenia, zgodnie z którym art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 powinien w celu zapewnienia pewności prawa być interpretowany w sposób bardziej zgodny z interesami skarżącej, należy zauważyć na wstępie, że na rozprawie skarżąca wyjaśniła, iż twierdzenie to nie stanowiło odrębnego zarzutu opartego na naruszeniu zasady pewności prawa, a zostało jedynie wysunięte na poparcie jej jedynego zarzutu dotyczącego naruszenia wspomnianego artykułu, co zostało też odnotowane w protokole z rozprawy.

34 Wystarczy tymczasem zauważyć, że sama zasada pewności prawa w związku z zasadami równości i niedyskryminacji nakłada na Izbę Odwoławczą obowiązek interpretowania art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 w sposób jednolity, zgodnie z wykładnią przypomnianą w pkt 31 powyżej, i zakazuje jej odstąpienia od takiej wykładni na korzyść skarżącej. Wspomniana jednolita wykładnia, ponieważ jest oparta na wersjach tego artykułu ustanowionych w innych językach urzędowych Unii oraz na jego ogólnej systematyce i celu, jest jedyną wykładnią, która może być zgodna z zasadą pewności prawnej. Dochowanie terminu stanowi bowiem bezwzględną przesłankę procesową, a jakakolwiek wykładnia inna niż wspomniana powyżej wykładnia jednolita będzie działała na niekorzyść pewności prawa [zob. podobnie i analogicznie wyrok Sądu z dnia 19 września 2012 r. w sprawie T-267/11 Video Research USA przeciwko OHIM (VR), pkt 35; postanowienie Sądu z dnia 24 października 2013 r. w sprawie T-451/12 Stromberg Menswear przeciwko OHIM – Leketoy Stormberg Inter (STORMBERG), niepublikowane w Zbiorze, pkt 38].

35 A zatem w pkt 12 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza dokonała prawidłowej wykładni art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 jako wymagającego, by opłata za odwołanie została uiszczona w terminie dwóch miesięcy wyznaczonych dla złożenia odwołania, tak aby to ostatnie mogło zostać uznane za wniesione.

36 Co się tyczy twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym ekspert OHIM wyraźnie przytoczył w swojej decyzji litewską wersję art. 60 rozporządzenia nr 207/2009, nie dostarczając dodatkowych wyjaśnień, należy na wstępie zauważyć, że w powiadomieniu o decyzji odmawiającej dokonania rejestracji (zob.

pkt 5 powyżej) ekspert OHIM zachował zawartą w litewskiej wersji wspomnianego artykułu i stwierdzoną powyżej (zob. pkt 22–24) niejednoznaczność dotyczącą terminu do uiszczenia opłaty za odwołanie, nie zwracając uwagi skarżącej na tę dwuznaczność ani na rozbieżność między tą wersją a innymi autentycznymi wersjami językowymi. Ponadto OHIM potwierdził na rozprawie istnienie tej dwuznaczności i rozbieżności, której – jak sam przyznał – nie był świadom do momentu rozpatrywania niniejszej sprawy, jednak twierdził, że tak czy inaczej, konieczność jednolitej wykładni wspomnianego przepisu nie została podważona.

37 Należy zatem rozpatrzyć, czy w niniejszym wypadku skarżąca może powoływać się na przejęcie przez eksperta OHIM dwuznaczności mogącej zaważyć na ważności litewskiej wersji art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 do celów odstąpienia od jednolitej wykładni tego artykułu i usprawiedliwienia niewniesienia opłaty za odwołanie w przepisanym terminie.

38 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z uwagi na to, że ścisłe stosowanie przepisów prawa Unii dotyczących terminów proceduralnych odpowiada wymogom pewności prawa oraz konieczności zapobieżenia jakiejkolwiek dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu w ramach wymiaru sprawiedliwości, od stosowania tych przepisów można odstąpić wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach (wyrok Trybunału z dnia 26 listopada 1985 r. w sprawie 42/85 Cockerill-Sambre przeciwko Komisji, Rec. s. 3749, pkt 10). Niezależnie od tego, czy za takie okoliczności należy uznać nieprzewidywalne okoliczności lub siłę wyższą, czy też usprawiedliwiony błąd, wszystkie one zawierają w każdym razie element subiektywny związany z istniejącym po stronie osoby pozostającej w dobrej wierze obowiązkiem dochowania wszelkiej staranności wymaganej od właściwie poinformowanego podmiotu przy nadzorowaniu przebiegu postępowania i dochowywaniu przewidzianych terminów (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 15 grudnia 1994 r. w sprawie C-195/91 P Bayer przeciwko Komisji, Rec. s. I-5619, pkt 31, 32; z dnia 22 września 2011 r. w sprawie C-426/10 P Bell & Ross przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-8849, pkt 47, 48; postanowienie Sądu z dnia 1 kwietnia 2011 r. w sprawie T-468/10 Doherty przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1497, pkt 18, 19, 27, 28 i przytoczone tam orzecznictwo).

39 Tymczasem w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała się rzetelnością i starannością wymaganą do celów nadzorowania i dochowania terminu wyznaczonego do uiszczenia opłaty za odwołanie.

40 Przede wszystkim bowiem należy stwierdzić, że wykazująca się należytą rzetelnością i starannością zgłaszająca wspólnotowy znak towarowy powinna była zestawić art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 z zasadą 49 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 (zob. pkt 32 powyżej), której brzmienie jest jasne i pozbawione dwuznaczności zarówno w języku litewskim, jak i w pozostałych językach wymienionych w pkt 29 powyżej, i która uzależnia wniesienie odwołania od uiszczenia związanej z nim opłaty w terminie wyznaczonym do wniesienia samego odwołania, niezależnie od terminu przewidzianego przez omawiany artykuł na późniejsze złożenie pisma przedstawiającego podstawy odwołania. Co więcej, skarżąca potwierdziła na rozprawie, że powyższa zasada była jej znana w momencie składania odwołania.

41 Ponadto wykazująca się należytą rzetelnością i starannością zgłaszająca wspólnotowy znak towarowy, która – podobnie jak skarżąca – wybrała w swym zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego język angielski jako drugi język, mogła przynajmniej zweryfikować brzmienie art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 w jego wersji angielskiej, zgodnie z którą „[o]dwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty” ([t]he notice shall be deemed to have been filed only when the fee for appeal has been paid). Wspomniane brzmienie w języku angielskim jednoznacznie wiąże uiszczenie opłaty za odwołanie (fee for appeal) ze złożeniem odwołania (notice of appeal), którego należy dokonać w terminie dwóch miesięcy, a nie ze złożeniem pisma przedstawiającego podstawy odwołania (statement setting out the grounds of appeal), mogącym nastąpić w terminie czterech miesięcy.

42 Wobec niedochowania rzetelności i staranności skarżąca nie może skutecznie powoływać się na nieprzewidywalne okoliczności lub siłę wyższą ani na usprawiedliwiony błąd w celu usprawiedliwienia nieuiszczenia opłaty za odwołanie w przepisanym terminie [zob. analogicznie postanowienie Sądu z dnia 15 kwietnia 2011 r. w sprawie T-96/11 Longevity Health Products przeciwko OHIM – Biofarma (VITACHRON female), niepublikowane w Zbiorze, pkt 19]. Ponadto skarżąca nie podniosła żadnego zarzutu wyraźnie odnoszącego się do nieprzewidywalnego lub usprawiedliwionego charakteru tego uchybienia.

43 W pozostałym zakresie i niezależnie od wszystkiego należy zauważyć, że skarżąca, po tym jak została poinformowana przez OHIM o nieuiszczeniu opłaty za odwołanie w przepisanym terminie i o ryzyku, że jej odwołanie zostanie uznane w konsekwencji za niewniesione, nie była pozbawiona możliwości wniesienia środka zaskarżenia do samego OHIM. W istocie bowiem, zakładając nawet, że skarżąca próbuje podnosić, iż mimo zachowania należytej staranności wymaganej przez okoliczności nie była w stanie dotrzymać terminu do uiszczenia opłaty za odwołanie, miała ona do dyspozycji procedurę restitutio in integrum przed OHIM i mogła wnieść odwołanie w trybie art. 81 rozporządzenia nr 207/2009 [zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie T-74/10 Flaco-Geräte przeciwko OHIM – Delgado Sánchez (FLACO), niepublikowany w Zbiorze, pkt 26].

44 W tych okolicznościach nie można zarzucać Izbie Odwoławczej, że naruszyła art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 poprzez stwierdzenie na podstawie tego artykułu w związku z zasadą 49 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95, iż opłata za odwołanie została uiszczona przez skarżącą po upływie terminu dwóch miesięcy przewidzianego na dokonanie tej płatności, i uznanie, że wobec uchybienia temu terminowi odwołanie należało uważać za niewniesione, a opłatę należało zwrócić skarżącej.

45 Zważywszy na powyższe, jedyny podniesiony zarzut należy oddalić jako bezzasadny i w rezultacie oddalić też skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

46 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednakże zgodnie z art. 87 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania w wypadkach szczególnych Sąd może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone.

47 W niniejszej sprawie należy wyważyć z jednej strony konieczność jednolitej wykładni art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 i ciążący na skarżącej obowiązek dochowania rzetelności i staranności, z drugiej strony zaś niejednoznaczność, jaką dotknięta jest litewska wersja wspomnianego artykułu, przejęta przez eksperta OHIM w jego powiadomieniu o decyzji odmawiającej dokonania rejestracji.

48 W świetle tego szczególnego charakteru niniejszego wypadku w rozumieniu art. 87 § 3 akapit pierwszy in fine regulaminu postępowania względy słuszności nakazują zobowiązanie OHIM do pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez skarżącą (zob. podobnie i analogicznie wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2011 r. w sprawie T-320/07 Jones i in. przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 158; postanowienie Sądu z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie T-278/11 ClientEarth i in. przeciwko Komisji, pkt 51).

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje w części odrzucona i w pozostałym zakresie oddalona.

2) **Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Research and Production Company „Melt Water" UAB.**

Jaeger Gratsias Kancheva

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 21 maja 2014 r.

Podpisy